

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Matyášové a soudců JUDr. Jakuba Camrdy a JUDr. Viktora Kučery v právní věci žalobce: **M. K.**, zast. Mgr. Davidem Obenrauchem, advokátem, se sídlem Kopečná 11, Brno, proti žalovanému: **Krajský úřad Jihomoravského kraje**, se sídlem Žerotínovo náměstí 3/5, Brno, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 19. 10. 2022, č. j. 22 A 74/2021-70,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **nepřiznává**.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Kasační stížností se žalobce (dále jen „stěžovatel“) domáhá zrušení v záhlaví označeného rozsudku Krajského soudu v Brně (dále jen „krajský soud“), kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 11. 2021, č. j. JMK 147706/2021, sp. zn. S-JMK 8801/2021/OD/Br, který potvrdil rozhodnutí Magistrátu města Brna ze dne 15. 12. 2020, č. j. ODSČ-13954/19-40; tímto rozhodnutím byl stěžovatel uznán vinným ze spáchání několika přestupků včetně přestupků dle § 125c odst. 1 písm. b) a k) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, v relevantním znění (dále jen „zákon o silničním provozu“), jichž se měl dopustit tím, že řídil vozidlo pod vlivem alkoholu a na výzvu nepředložil řidičský průkaz. Tím porušil povinnost dle § 5 odst. 2 písm. b) zákona o silničním provozu, neboť dne 13. 8. 2019 v 15:54 hod. na ulici Opuštěná v Brně, ve směru od ul. Uhelná k ul. Trnitá řídil motorové vozidlo Renault, reg. zn. X1 v takové době, kdy ještě byl pod vlivem alkoholu, a také porušil povinnost dle § 6 odst. 8 ve spojení s § 7 písm. a) zákona o silničním provozu, neboť nepředložil ke kontrole řidičský průkaz (dále se stěžovatel dopustil dne 22. 9. 2019 přestupku tím, že překročil nejvyšší povolenou rychlost v obci při řízení vozidla Hyundai, reg. zn. X2 a dále dne 17. 10. 2019 se jako řidič téhož vozidla neřídil dopravní značkou IZ 8a v místě blokového čištění – pozn. NSS). Za spáchání přestupků uložil správní orgán I. stupně stěžovateli pokutu ve výši 6 000 Kč a zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel po dobu 6 měsíců.

[2] Během správního řízení při ústním jednání dne 2. 11. 2020 stěžovatel tvrdil, že vozidlo Renault reg. zn. X1, ve kterém se měl dopustit přestupků, neřídil, a tudíž se nemohl přestupků dopustit. Jako možného přestupce označil svého bratra M. K. a uvedl, že tento pracuje pro provozovatele daného vozidla. Dále uvedl, že podpisy na příslušných listinách nejsou jeho. K podpoře svých tvrzení navrhl stěžovatel výslech policistů, výslech bratra a vypracování znaleckého posudku grafologem.

[3] Správní orgán na základě podkladů ve spise dospěl k závěru, že nebylo o totožnosti řidiče pochyb; řidiče policisté na místě ztotožnili dle lustrace v informačním systému; dalšími podklady pro potvrzení identity řidiče a vydání rozhodnutí byly mimo jiné též řidičem podepsané záznamy o dechových zkouškách, o kontrole řidiče podezřelého z požití alkoholických nápojů a dvě řidičem podepsané listiny poučení. Podpisy na těchto listinách hodnotil správní orgán s podpisy řidiče vozidla Hyundai, reg. zn. X2, ze dne 17. 10. 2019, kterým byl dle svého doznání stěžovatel; podpisy řidiče jsou také téměř shodné s podpisem ručně psaného odporu stěžovatelem a podpisem zmocnitele (stěžovatele) na plné moci udělené advokátovi k zastupování v přestupkovém řízení. Skutkový stav ohledně osoby přestupce byl dle správního orgánu zjištěn dostatečně. Správní orgán neprovedl důkazy výslechu bratra a zasahujících policistů, neboť dospěl k závěru, že na skutkovém stavu, který byl dle něj zjištěn dostatečně, by výpověď bratra ani policistů ničeho nezměnila. Nadto stěžovatel neposkytl žádné vysvětlení, proč bratr podepisoval všechny dokumenty vztahující se k jednání stěžovatele a proč se za něj vydával. Věrohodnost navrženého svědka dle správního orgánu zpochybňuje také fakt, že k doznání by došlo po prekluzivní lhůtě a svědek by se tak vyhnul stíhání pro přestupek stejně jako stěžovatel. Důkaz dotázáním se provozovatele vozidla na informace o tom, kdo měl vozidlo v dispozici, správní orgán neprovedl, jelikož toto zjištění neprokazuje, kdo v danou dobu vozidlo skutečně řídil. Žalovaný podané odvolání zamítl.

[4] Stěžovatel v **žalobě** shodně jako v odvolání namítal, že vozidlo neřídil a tuto skutečnost mu nebylo umožněno prokázat. Vytýká žalovanému neprovedení navržených důkazů, konkrétně výslechu bratra stěžovatele, výslechu zasahujících policistů a vyhotovení grafologického rozboru, které měly prokázat, že v době spáchání přestupku řídil vozidlo stěžovatelův bratr. Neprovedením navržených důkazů stěžovatel tvrdí zásah do práva na spravedlivý proces. Pokud jde o argumentaci žalovaného, že od zahájení řízení do konání ústního jednání stěžovatel po dobu šesti měsíců správnímu orgánu I. stupně nesdělil, že nebyl pachatelem přestupků, stěžovatel uvádí, že nečinnost správního orgánu I. stupně po tuto dobu stěžovatele jen utvrzovala v přesvědčení, že ze strany správního orgánu I. stupně jde o zřejmý omyl. Povinnost prokázat vinu z přestupku nadto leží na správním orgánu.

[5] **Krajský soud** shledal námitky stěžovatele nedůvodné; konstatoval, že bylo na základě shromážděných důkazních prostředků dostatečně prokázáno, že se přestupku dopustil právě stěžovatel. Důkazní návrhy stěžovatele správní orgány neprovedly s ohledem na dostatečně zjištěný skutkový stav a účelovost obrany stěžovatele. Tyto své závěry taktéž dostatečně (třebaže ne ve všech jednotlivostech ideálně) odůvodnily. Krajský soud podotkl, že lustrace je běžným způsobem pro identifikaci osob, které u sebe nemají příslušné listinné doklady, rovněž přisvědčil žalovanému, že podpisy ve správním spise vykazují shodné rysy do té míry, že lze dospět k závěru, že patří jedné osobě. Kromě podepsaných dokumentů z místa silniční kontroly se ve správním spise nachází množství dalších podpisů pod stěžovatelovým

pokračování

jménem, u nichž nemůže být pochyb o tom, že se jedná o jeho podpisy (zejména plná moc udělená zástupci a protokol o projednání přestupku, ale i další listiny odkazované žalovaným). Stěžovatel dále přiložil k žalobě fotografii občanského průkazu a 10 svých podpisů. Podle vyjádření krajského soudu je jediný znatelně odlišný podpis ten na čestném prohlášení učiněným bratrem stěžovatele. Je nejméně čitelný, jediný je ve zkrácené podobě s velmi charakteristickým obráceným háčkem nad „r“ a je patrné, že písmeno „o“ navazuje plynule ve spodní části na počáteční písmeno „K“, zatímco stěžovatel písmeno „o“ vždy začíná po ukončení prvního písmene novým tahem svrchu. I když si krajský soud neosobuje znalecké kompetence, tak dospěl k závěru, že ačkoliv se jednotlivé podpisy v detailech odlišují (což je běžné, neboť žádné dva originální podpisy nemohou být zcela totožné), všechny vykazují shodné prvky rozpoznatelné laickým pohledem. Krajský soud konstatoval, že stěžovatel nijak nevysvětlil, jak a proč mohl jeho bratr podepisovat ostatní listiny založené ve správním spisu. Pakliže podpisy vyhotovené pachatelem přestupku přímo v době spáchání přestupku jsou shodné s podpisem stěžovatele do té míry, jako je tomu v nyní posuzované věci, dle krajského soudu nepostačí pro zpochybnění pravosti podpisu prosté tvrzení stěžovatele, že se nejedná o jeho podpis.

[6] Krajský soud shodně s žalovaným konstatoval, že úřední záznamy o oznámení přestupku vyhotovené zasahujícími policisty, spolu s úředním záznamem o kontrole řidiče (podepsaným stěžovatelem), včetně záznamů o dechových zkouškách (taktéž podepsaných stěžovatelem) poskytují dostatek informací o daném přestupkovém jednání a správní orgány tudíž zjistily stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Obecně přitom platí, že *„pokud nevzniknou důvodné pochybnosti na základě okolností případu a tyto pochybnosti nevyvolá ani přestupce, uznávají správní soudy, že není namístě provádět výslech zasahujících policistů, neboť by byl nadbytečný“* (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 7. 2022, č. j. 10 As 50/2022-41). Obdobné lze dle krajského soudu uvést i k stěžovatelem navrhovanému výslechu bratra, který měl dle stěžovatele vozidlo v době spáchání přestupku řídit. Pokud správní orgány disponovaly takovými důkazy, které osvědčují skutkový stav bez důvodných pochybností, jeví se krajskému soudu i v tomto směru další dokazování nadbytečným. Tyto úvahy jsou dostatečně vyjádřeny také v odůvodnění napadených rozhodnutí.

[7] Krajský soud přisvědčil žalovanému, že věrohodnost obrany stěžovatele snižuje skutečnost, že výslech svého bratra navrhl až 6 měsíců po zahájení řízení, přičemž sám stěžovatel podal odpor proti příkazu, kterým byl uznán vinným ze spáchání přestupku. Stěžovatel se omezil na strohé prohlášení záměny, aniž by blíže vysvětlil, proč by se bratr za stěžovatele vydával a podepisoval listiny. Krajský soud konstatoval, že uvedené skutečnosti zjevně svědčící o účelovosti stěžovatelových tvrzení by samozřejmě nemohly být jediným důvodem odmítnutí provedení stěžovatelem navržených důkazů; zároveň ovšem platí, že správní orgány nemusí provádět všechny důkazy navržené účastníkem řízení, pokud svůj postup přezkoumatelným způsobem vysvětlí a zjistí stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu potřebném pro rozhodnutí o přestupku (§ 3 správního řádu, usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 1. 2014, č. j. 5 As 126/2011-68).

[8] Pokud se jedná o výslech zasahujících policistů, krajský soud korigoval závěr žalovaného, že by si po uplynutí 12 měsíců policisté na okolnosti silniční kontroly

nevzpomněli. Stejně tak nelze dovozovat nevěrohodnost a neobjektivitu výpovědi stěžovatelova bratra pouze z titulu blízkého příbuzenského vztahu, současně však zdůraznil, že stěžejním důvodem neprovedení navržených důkazů bylo to, že skutkový stav již byl bez důvodných pochybností zjištěn důkazy shromážděnými ve správním spise; pochybení správního orgánu proto nemělo vliv na zákonnost rozhodnutí. Krajský soud přisvědčil žalovanému rovněž v tom, že nebylo nutné opatřit si informace od provozovatele vozidla o tom, kdo měl vozidlo daný den k dispozici, neboť to neprokazuje skutečnost, kdo dané vozidlo opravdu řídil.

[9] Krajský soud při jednání z důkazů navrhovaných stěžovatelem provedl důkaz listinami, na nichž se nachází kopie občanského průkazu stěžovatele a několik podpisů stěžovatele, přičemž tento důkaz také vyhodnotil (viz odst. 5 výše). Krajský soud naopak neprovedl důkaz prohlášením bratra stěžovatele (to se nachází ve správním spisu, jímž se dokazování neprovádí) a listinou označenou jako „výpis mobilního operátora“, která ve skutečnosti představuje snímky obrazovky mobilního telefonu s mapami a trasami cesty, u nichž nelze nijak ověřit, že se vztahují k stěžovateli. Zejména však popisují pohyb dne 13. 8. 2019 od 0:45 do 14:05 hod., přičemž k přestupkovému jednání došlo až v 15:54 hod. Tato listina proto nemůže nijak sloužit ke zjištění skutkového stavu v době spáchání přestupku. Krajský soud neprovedl výslech bratra stěžovatele pro nadbytečnost; rovněž nebyl proveden důkaz fotografiemi pořízenými v době spáchání přestupku policisty. Stěžovatel žádné takové fotografie nepředložil a zástupkyně žalovaného v průběhu jednání sdělila, že standardně policisté při ztotožnění osoby fotografie nepořizují.

[10] V **kasační stížnosti** stěžovatel namítá kasační důvody dle § 103 odst. 1 písm. a) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Stěžovatel především opakuje své námitky uplatněné v odvolání a ve správní žalobě; tvrdí, že krajský soud nesprávně zjistil skutkový stav na základě neprovedených důkazů, které navrhoval stěžovatel. Především krajskému soudu vytýká, že neprovedl důkaz prostřednictvím výslechu bratra, který se doznal ke spáchání přestupku přičítanému stěžovateli a grafologický posudek, který by postavil na jisto, zda podpisy uvedené na úředním záznamu pořízeném policií, podpis uvedený na ručně psaném odporu (stěžovatelem) a podpis zmocnitele (stěžovatele) na plné moci udělené advokátovi k zastupování v přestupkovém řízení, jsou podpisy jedné osoby.

[11] Žalovaný ve **vyjádření** ke kasační stížnosti navrhl její zamítnutí, případně odmítnutí pro nepřijatelnost. Odvolává se na své vyjádření k žalobě, jelikož stěžovatelovy námitky jsou obdobné.

[12] **Nejvyšší správní soud** nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost byla podána včas, směřuje proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná, a za stěžovatele jedná osoba splňující podmínky dle § 105 odst. 2 s. ř. s. Poté se ve smyslu § 104a s. ř. s. soud dále zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele, jelikož ve věci před krajským soudem rozhodoval specializovaný samosoudce. Pro vlastní vymezení institutu nepřijatelnosti Nejvyšší správní soud odkazuje na své usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006-39, č. 933/2006 Sb. NSS, v němž vyložil neurčitý právní pojem „*přesah vlastních zájmů stěžovatele*“. Znaky tohoto pojmu jsou naplněny v případě „*rozpoznatelného*

pokračování

dopadu řešení právní otázky nad rámec konkrétního případu“. Podle citovaného rozhodnutí je tedy kasační stížnost přijatelná v následujících typových případech: (1) kasační stížnost se dotýká právních otázek, které dosud nebyly vůbec či nebyly plně řešeny judikaturou; (2) kasační stížnost se týká právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně; (3) kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit judikaturní odklon; (4) pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele.

[13] Nejvyšší správní soud konstatuje, že kasační stížnost přdestírá k rozhodnutí především otázku možné (ne)přípustnosti neprovedení navrhovaných důkazů a dostatečné zjištění skutkového stavu. Nejedná se o otázky, které by dosud nebyly v judikatuře Nejvyššího správního soudu řešeny, resp. byly řešeny rozdílně či vyžadovaly učinit judikaturní odklon; rovněž tak se nejedná o případ zásadního pochybení krajského soudu, které by mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele. Krajský soud posoudil případ stěžovatele zcela v souladu s konstantní judikaturou, v napadeném rozsudku se dostatečně a srozumitelně vypořádal se všemi námitkami, které stěžovatel uplatnil, přičemž své závěry a úvahy, z nichž vycházel, přezkoumatelným způsobem odůvodnil. Jedná se o rozhodnutí srozumitelné a opřené o dostatečné odůvodnění, z něhož je zcela zřejmé, proč v posuzované věci krajský soud neshledal pochybení žalovaného a neprovedl důkazy navržené stěžovatelem.

[14] Kasační stížnost je nepřijatelná.

[15] Stěžovatel v kasační stížnosti namítá, že nebyly provedeny důkazy na podporu jeho tvrzení. Ustanovení § 52 správního řádu stanoví, že *„[ú]častníci jsou povinni označit důkazy na podporu svých tvrzení. Správní orgán není návrhy účastníků vázán, vždy však provede důkazy, které jsou potřebné ke zjištění stavu věci.“* Dokazování správní orgán provádí (resp. obecněji shromažďuje podklady) pouze v takovém rozsahu a jen tak dlouho, dokud o skutkovém stavu existují racionální pochybnosti. V tomto omezení zásady materiální pravdy se projevuje mj. zásada procesní ekonomie (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 8. 2008, č. j. 1 Azs 59/2008-53). Správní orgán tedy není povinen provést všechny důkazy navržené účastníkem řízení, musí však přezkoumatelným způsobem vysvětlit, z jakého důvodu jejich provedení odmítl. V projednávané věci žalovaný i krajský soud dostatečně vysvětlili, proč považují důkaz výsledku bratra stěžovatele, zasahujících policistů nebo grafologický rozbor za nadbytečný, přičemž jednoznačně označili důkazy, na základě kterých považovali zjištění skutkového stavu za dostatečné a nevyvolávající pochybnosti. Správní orgán není povinen provádět nadbytečné důkazy jen proto, aby vyhověl všem návrhům účastníků řízení. Rovněž Nejvyšší správní soud považuje důkazy provedené v přestupkovém řízení za dostatečné a osvědčující spáchání daného přestupku, neboť stěžovatelem nebyly tvrzeny relevantní skutečnosti, které by takto zjištěný skutkový stav byly způsobitelné zpochybnit. V rozsudku ze dne 2. 5. 2017, č. j. 10 As 24/2015-71, Nejvyšší správní soud mimo jiné konstatoval: (...) *„krajský soud na základě skutkového a právního stavu věci, který je dle § 75 odst. 2 s. ř. s. povinen v mezích žalobních bodů přezkoumat, může tato žalobní tvrzení shledat irelevantními nebo nevěrohodnými, a důkazní návrhy k jejich prokázání odmítnout jako nadbytečné (§ 52 odst. 1 s. ř. s.). Tyto své závěry musí krajský soud náležitě odůvodnit.“* V daném případě tak krajský soud učinil.

[16] Ten, kdo zpochybňuje pravost podpisu, musí nabídnout relevantní tvrzení, která jsou způsobilá pravost podpisu zpochybnit tím, že věrohodně vysvětlí, proč se nejedná o pravý podpis (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 6. 2012, č. j. 5 As 38/2011-177, či rozsudek ze dne 29. 11. 2007, č. j. 1 Afs 7/2007 - 359). Stěžovatel neposkytl správnímu orgánu žádnou relevantní alternativní verzi, proč by se události mohly stát jinak, než jak je prokázal správní orgán I. stupně; jeho tvrzení, že s vozidlem jezdí jeho bratr, neví, jak mohl jeho podpis napodobit a není odpovědný za bratrovy činy, ani čestné prohlášení bratra o spáchání daného přestupku, jinou verzi skutkového stavu neprokazují. Není přitom povinností správního orgánu „domýšlet,“ proč a jak by se události mohly odehrát jinak, než tak, jak je dovodil podle daných zjištění a logického předpokládaného sledu událostí. Jestliže obviněný z přestupku tvrdí skutečnosti, které jsou podle obecných zkušenostních pravidel krajně nepravděpodobné, lze dospět na základě zkušenosti, jak se věci obvykle dějí, k závěru o nevěrohodnosti takových tvrzení. Z obsahu správního spisu ani náznakem nevyplývá, že by tvrzení stěžovatele o tom, jak se skutek odehrál, mohla být pravdivá, resp. pro posouzení věci relevantní.

[17] Nejvyšší správní soud podotýká, že z rozhodnutí správního orgánu I. stupně v části týkající se přestupků způsobených vozidlem Hyundai, reg. zn. X2 vyplývá, že stěžovatel nikterak nezpochybňuje, že vozidlo Hyundai, reg. zn. X2 řídil (proto byly zcela důvodně podpisy na listinách v této věci srovnávány správním orgánem s podpisy u přestupku ze dne 13. 8. 2019, přičemž byla shledána jejich shoda). Dlužno dodat, že naopak v kasační stížnosti stěžovatel tvrdí, že vozidlo Hyundai, reg. zn. X2 nikdy neřídil. Stěžovatel tedy není konzistentní ani ve svých tvrzeních, což na věrohodnosti jeho obrany ničeho nepřidává.

[18] Nejvyšší správní soud tak uzavírá, že v případě napadeného rozsudku nebylo shledáno žádné zásadní pochybení krajského soudu. Jeho rozsudek se ve výsledku nikterak neodchyluje od judikatury, která je jednotná a ustálená a poskytuje dostatečnou odpověď na námítky uplatněné v kasační stížnosti. Za těchto okolností Nejvyšší správní soud neshledal žádného důvodu pro přijetí kasační stížnosti k věcnému projednání a konstatuje, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Nejvyšší správní soud ji proto shledal ve smyslu § 104a s. ř. s. nepřijatelnou a odmítl ji.

[19] O náhradě nákladů řízení NSS rozhodl podle úspěchu ve věci v souladu s § 60 odst. 1 větou první s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. (srov. usnesení rozšířeného senátu ze dne 25. 3. 2021, č. j. 8 As 287/2020-33, č. 4170/2021 Sb. NSS či usnesení ze dne 16. 6. 2021, č. j. 9 As 83/2021-28). Žalovanému, jemuž by dle pravidla úspěchu náhrada nákladů řízení náležela, žádné náklady nad rámec úřední činnosti nevznikly, a proto mu soud náhradu nákladů řízení nepřiznal.

P o u č e n í :

Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3, § 120 s. ř. s.).

V Brně dne 15. února 2024

JUDr. Lenka Matyášová
předsedkyně senátu

pokračování

5 As 305/2022 - 22